

Arrest

nr. 238 574 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2006 dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in het Rijk in, dit met het oog op gezinshereniging met zijn vader die de Nederlandse nationaliteit bezit en die in België het verblijfsrecht als werknemer geniet.

Op 17 augustus 2006 wordt de aanvraag tot vestiging goedgekeurd. Op 5 mei 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart houdende duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F+ kaart).

Op 9 februari 2018 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Bij arrest met nr. 210 344 van 28 september 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) deze beslissing.

Op 15 mei 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 12 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 228 731 van 13 november 2019 het beroep verwerpt.

Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 238 573 van 14 juli 2020 het beroep verwerpt.

Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies). Aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer:

Naam : K. voornaam : H. geboortedatum : 01.01.1994

geboorteplaats : M(...) nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van onderhavig inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk bedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met uw familiale omstandigheden.

Op 29.09.2009 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en op 30.11.2009 werd u door de Jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling ‘De Markt’ te Mol. Bij vonnis van 09.06.2010 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. U werd op 01.07.2010 opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg en u werd op 06.09.2010 door de Jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling ‘De Markt’ te Mol. Op 15.01.2011 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en u werd op 20.01.2011 door de jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling ‘Campus De Hutten’ in Mol. Bij vonnis van 18.05.2011 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst (herziening van het vonnis van 09.06.2010) voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was. U werd op

11.12.2011 opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige. Op 05.01.2012 werd de maatregel ingetrokken en werd u vrijgesteld. Op 16.01.2012 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en u werd op 16.03.2012 door de jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Hutten' te Mol. Bij vonnis van 20.12.2013 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd een maatregel van berisping genomen voor de feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht, met gebruikmaking van weerloosmakende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild gevolg, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.12.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende tegen agenten van de openbare macht; aan een verboden wapen voorhanden gehad of gedragen te hebben; aan diefstal; aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht. Deze feiten pleegde u tussen 11.07.2013 en 24.04.2014. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 07.05.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2013 en 06.11.2013.

Sinds zeer jonge leeftijd beging u steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werden plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven. De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij u geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde. In groep overviel u talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U ging totaal voorbij aan het feit dat uw slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. U ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaftte hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in uw verblijfplaats. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en

psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden. Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Turnhout betekend. Op 02.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 13.11.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek. Verder liep u na de beëindiging van uw verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Uw gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden. U zit momenteel in de gevangenis van Turnhout. U zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straf op 14.02.2020. Een overname door de Dienst Vreemdelingenzaken is mogelijk sinds 14.08.2019 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

Op 13.12.2018 werd u gehoord door een migratiebegeleider in het kader van de beëindiging van uw recht op verblijf. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 16.04.2019 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 06.12.2019 werd u via de griffie van de gevangenis van Turnhout een nieuwe vragenlijst hoorrecht betekend. Tot op heden (09.01.2020) liet u na de vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventuele veranderingen in uw situatie sinds u de vragenlijst op 13.12.2018 invulde.

U hebt sinds 07.07.2014 een relatie met V. Y. (geboren te Antwerpen op (...)1997, van Belgische nationaliteit). Jullie hebben samen een dochter: K. R. (geboren te Antwerpen op (...)2017, van Belgische nationaliteit). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven. Het feit dat uw partner en jullie dochter niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is overigens inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat u al jaren een gezin vormt met uw Belgische partner en kind, dat uw partner geboren en getogen is in Deurne en daar ook werkzaam is, dat jullie kind in België geboren werd en in het Nederlands opgevoed wordt aangezien uw partner geen Arabisch spreekt, dat jullie kind in Marokko veel minder kansen zou krijgen, dat uw partner geen moslima is en geen enkele band heeft met Marokko, dat uw partner wel op de hoogte was van uw strafrechtelijk verleden maar niet dat dit mogelijks gevolgen kon hebben op uw verblijfstoestand, dat uw partner het recht, noch de intentie heeft om in Marokko te gaan wonen, dat zij er moeilijk werk zal kunnen vinden en dat zij er gestigmatiseerd zou worden als ongehuwde moeder en dat kinderen verwekt buiten het huwelijk gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden in Marokko. Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw

partner en uw dochter in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land. Vooreerst kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de (vermeende) vader van uw partner (T. A., OV nummer: ...) eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft, het lijkt er echter op dat hij na de nietigverklaring van het (schijn)huwelijk dat hij aanging met de moeder van uw partner, van het toneel verdween. De stiefvader van uw partner (M. R., OV nummer ...), die sinds 10.03.2007 gehuwd is met de moeder van uw partner, heeft eveneens de Marokkaanse nationaliteit. Het is dan ook niet onredelijk om, ondanks dat uw advocate het tegendeel beweert, te veronderstellen dat de Marokkaanse cultuur/gewoonten uw partner niet volledig vreemd zijn. Bovendien zou zij via haar stiefvader en diens familie in Marokko eventueel ook enige hulp kunnen krijgen om zich voor te bereiden op, of aan te passen aan, een leven in Marokko. De taal zou uw partner, met uw hulp, kunnen leren. Eventueel spreekt zij al (een beetje) Frans en kan zij zich (tijdelijk) in het Frans behelpen in Marokko. Inmiddels is uw partner niet langer werkzaam bij het OCMW van Antwerpen, zij heeft een eigen snackbar "(...)" in Maasmechelen gehad. Er werden geen stukken aangebracht m.b.t. haar eventueel huidige job. Uit niks blijkt dat mevrouw, met uw hulp, een dergelijke zaak niet zou kunnen opstarten in Marokko, evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zij onmogelijk werk in dienst van een werkgever zou kunnen vinden in Marokko. Uw partner zou besloten hebben haar diploma middelbaar onderwijs nog te behalen en zou opnieuw beginnen studeren zijn. Uit niks blijkt dat zij effectief studeert en dat ze deze studies niet van op afstand kan volgen. Indien uw partner vreest gestigmatiseerd te worden als ongehuwde moeder en dat haar dochter om diezelfde reden gediscrimineerd zou worden, zou zij ervoor kunnen opteren een (religieus) huwelijk met u af te sluiten voor haar vertrek. Bovendien blijkt uit niks dat in Marokko geweten is dat jullie niet (religieus) gehuwd zijn, noch dat uw partner en dochter om die reden daadwerkelijk ernstige problemen zouden kennen. Het gegeven dat uw echtgenote geen moslima is, is evenmin een onoverkomelijke hinderpaal. Om zich (tijdelijk) in Marokko te vestigen is het moslim-zijn geen vereiste. Er liggen thans geen stukken voor dat uw partner in het verleden ooit een aanvraag deed om recht op verblijf in Marokko te bekomen en dat haar dit geweigerd werd.

Jullie dochter is nog zeer jong, over het algemeen kunnen kleine kinderen zich makkelijker aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij zou de taal zeer snel kunnen oppikken, ook al wordt zij nu in het Nederlands opgevoed. De bewering dat uw dochter minder kansen zou krijgen in Marokko, is niet meer dan dat: een bewering. Uit geen enkel voorgelegd stuk blijkt dat zij effectief minder kansen zou krijgen in Marokko. Marokko heeft het merendeel van de internationale verdragen en protocollen op het gebied van kinderrechten en mensenrechten ondertekend, aangenomen en geratificeerd. Uw dochter is momenteel nog niet schoolplichtig en er liggen geen stukken voor dat zij, of uw partner, medische problemen zouden hebben waardoor reizen en/of het zich vestigen in Marokko onmogelijk is. Daar uw partner en dochter de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw dochter op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. U had de kans om veel tijd met uw dochter door te brengen toen u onder elektronisch toezicht stond, maar u toonde onvoldoende karakter om u aan de aan u opgelegde voorwaarden te houden zodat u terug moest naar de gevangenis met als gevolg dat u, uw dochter momenteel enkel tijdens de bezoeken kan zien. Een normaal contact met uw dochter blijkt dan ook onvoldoende motivatie voor u om u aan de geldende regels te houden. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Verder verblijven uw vader (K. M., geboren op (...)1957 te Ouled Hakkoun, Marokko, Nederlandse nationaliteit sinds 01.01.1996, E+ kaart geldig tot 15.06.2023), uw moeder L. M. (geboren op (...)1963 te M(...), Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013), uw broer (K.E. G., geboren op (...)1986 te M(...), Marokko, F+ kaart geldig tot 28.01.2021) en uw 2 zussen (K. I., geboren op (...)1988 te M(...), Marokko, Belgische nationaliteit sinds 20.03.2013 en K. W., geboren op (...)2001 te Fes, Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013) in België. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en uw broer of één van uw zussen. Uw ouders, broer en zussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat uw ouders niet in staat zijn om met het internet te werken en dat zij op die manier geen contact zullen opnemen met u. Bovendien zou uw moeder een diabetes patiënte zijn en zou zij daarom regelmatig naar het ziekenhuis moeten. U zou de enige zijn waarop uw moeder zou kunnen rekenen. Uw broer zou immers invalide zijn ingevolge ernstige mentale problemen, uw oudste zus heeft zelf 4 kinderen waarvoor zij dient te zorgen en uw jongste zus zou zelf nog afhankelijk zijn van haar ouders. Indien uw ouders niet wensen te leren om internet te gebruiken om met u te communiceren, kunnen zij wellicht telefonisch contact met u onderhouden. Eventueel kan hun jongste dochter of één van hun kleinkinderen samen met hen Skype of Face Time gebruiken om met u te communiceren. Zij kunnen u eventueel ook van tijd tot tijd bezoeken in Marokko of daar waar u zich zal vestigen. Er werd niet met medische stukken aangetoond dat uw moeder zich ook niet tijdelijk naar Marokko zou kunnen begeven omwille van haar diabetes. Er bestaan ook in Marokko voorzieningen voor diabetes patiënten. Het is weinig geloofwaardig dat u de enige zou zijn op wie uw moeder hier in België kan rekenen. U legt trouwens geen attest voor waaruit blijkt dat uw moeder mantelzorg nodig zou hebben, noch legt u bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België vereist zou zijn om voor uw moeder te zorgen. Gezien u al gedurende een hele tijd regelmatig een periode afwezig was daar u in detentie zat, kan toch verondersteld worden dat zij ook op andere familieleden dan wel op derden een beroep zou kunnen doen voor hulp. Uw moeder heeft, naast uw broer (wiens invaliditeit ook niet aangetoond werd) nog kinderen en een echtgenoot die recht op verblijf in België hebben en er wordt niet aangetoond dat deze kinderen of haar echtgenoot de eventuele zorg voor uw moeder niet op zich zouden kunnen nemen. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Aangezien u in de gevangenis verblijft, kan u nu ook niet instaan voor hulp aan uw moeder.

U bent op de leeftijd van bijna 12 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent momenteel 26 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Op 01.03.2018 ondertekende u een 'arbeidsovereenkomst arbeider bepaalde duur' in de hoedanigheid van maaltijdbezorger. Deze verbintenis begon op 08.03.2018 en nam een einde op 30.04.2018. In uw hoorrecht verklaarde u samen met uw partner een eigen zaak te hebben opgericht "(...)" te Maasmechelen, namelijk een snackbar. Uit DOLSIS blijkt dat u als werknemer bij mevrouw V. was ingeschreven van 08.06.2018 tot en met 23.08.2018 (sinds 12.08.2018 zat u weer in detentie). De vaardigheden die u tijdens uw werk in België en tijdens de gevolgde opleiding via Metaalblad en de opleiding "Arbeidsbemiddeling/attitudevorming – basisinitiatie houtbewerking/heftruck" in de Steenschuit

opgepikt hebt, zullen u wellicht van pas komen en zullen uw kansen op de arbeidsmarkt in uw thuisland of elders enkel positief beïnvloeden. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken. U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 13.12.2018 dat u meerdere operaties onderging aan uw trommelvliezen en dat u medisch opgevolgd wordt. Er werden geen medische stukken voorgelegd waaruit blijkt dat deze opvolging niet kan gebeuren in Marokko. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat uw moeder een diabetes patiënte is en zij regelmatig naar het ziekenhuis moet. Er werd niet met medische stukken aangetoond dat uw moeder zich ook niet tijdelijk naar Marokko zou kunnen begeven omwille van haar diabetes. Er bestaan ook in Marokko voorzieningen voor diabetes patiënten.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie, en het feit dat u een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel. Het staat u bovendien vrij om desgevallend op eerder welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien u effectief voldoet aan de voorwaarden om opnieuw een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, hoeft onderhavig inreisverbod voor u dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst.”

Op 8 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 9 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 april 2020. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 235 322 van 17 april 2020 wordt de vordering verworpen. Er wordt geen voortzetting gevraagd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-en redelijkheidbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 13.02.2020:

“De beslissing tot verwijdering van 13.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod”

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Verzoeker stelt in zijn eerste middel dat, indien de Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “*beslissing tot verwijdering*” meer werd afgegeven. Deze beslissing zou dan retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer en in deze omstandigheden kan de verwerende partij dan niet rechtmatig een inreisverbod opleggen.

De Raad stelt vast dat bij arrest nr. 238 573 van 14 juli 2020 het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, werd verworpen.

De argumentatie van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag, aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2020 zich definitief in het rechtsverkeer bevindt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van tien jaar opgelegd “voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen “keuze” gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij “wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik

door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker stelt dat hem een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd *“voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”*.

Verzoeker houdt voor dat artikel 1, § 1, 8°, van de vreemdelingenwet is geschonden omdat dit artikel enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod beperkt tot het Belgische grondgebied, ofwel een inreisverbod van alle lidstaten van de EU.

Artikel 1, § 1, 8°, van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1er.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;

(...)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker over een verblijfstitel voor een lidstaat, die het Schengenacquis ten volle toepast, beschikt. Ook ter terechtzitting blijkt niet dat de verzoeker over een dergelijke verblijfstitel beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn belang bij deze grief niet aantoont omdat hij niet beschikt over een verblijfsrecht in een Unie-lidstaat.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst luidt als volgt:

“1 Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, raadpleegt hij stelselmatig het Schengeninformatiesysteem. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt hij vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt hij rekening met de belangen van deze lidstaat; de verblijfstitel wordt slechts afgegeven om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen.

Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende lidstaat over tot intrekking van de signalering, doch hij kan de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

1bis Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels.

2 Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende

Overeenkomstsluitende Partij in overleg met de Overeenkomstsluitende Partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

3 De leden 1 en 2 zijn ook van toepassing op visa voor verblijf van langere duur.”

In het Terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (C/2017/6505), wordt op pagina 124 uiteengezet:

“11.1.EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EUbrede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Hieruit volgt dat het inreisverbod bindend is voor alle lidstaten die gebonden zijn door de Terugkeerrichtlijn, tenzij verzoeker aldaar over een verblijfsrecht beschikt, wat *in casu* niet wordt aangetoond. Nu niet blijkt dat verzoeker beschikt over een geldige verblijfstitel in een van de Schengenlidstaten kan ook geenszins worden ingezien dat hij een voldoende belang heeft bij zijn grief die zich richt tegen de toevoeging *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”*

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: “8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”.

Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft vooreerst aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: “1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: “1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden”, conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de wetgeving is derhalve een gradatie voorzien inzake de duurtijd van een inreisverbod:

- Categorie 1: een duurtijd van maximaal drie jaar;*
- Categorie 2: een duurtijd van maximaal vijf jaar;*
- Categorie 3: een duurtijd van meer dan vijf jaar.*

3. De gemachtigde maakt in casu toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (de “derde categorie”), waarbij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd (dit betreft een discretionaire bevoegdheid).

De gemachtigde beslist in casu zelfs tot het opleggen van een duurtijd van tien jaar. Gelet op bovenvermelde categorieën en de voorziene duurtijd van het inreisverbod, vormt dit een zeer langdurige periode waarvoor het inreisverbod geldt.

De formele motivering, waarbij wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde opteert voor een dermate langdurige periode voor de geldig van het inreisverbod, dient derhalve evenredig te zijn met de duurtijd van inreisverbod. Een afdoende motivering veronderstelt een uitgebreide motivering waarom de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid aanwendt om een uiterst belastende beslissing op te leggen in hoofde van verzoeker tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar (zie verder hieronder).

Daarentegen blijkt de formele motivering in de bestreden beslissing, ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van tien jaar, uitermate beperkt.

De gemachtigde besluit in de bestreden beslissing, inzake het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, slechts dat:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

De motivering stukt des te meer omdat de motivering een copy-paste is van de gegeven motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (bijlage 13septies) van 13.02.2020. De bestreden beslissing bevat daarom ook geen opdeling in motivering rond de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd, waardoor de motivering des te meer verwarrend en onduidelijk voorkomt.

Deze motivering maakt het voor verzoeker niet afdoende begrijpelijk waarom de gemachtigde precies opteert voor een duurtijd van tien jaar en waarom deze duurtijd "proportioneel" zou zijn.

De gemachtigde motiveert zijn beslissing niet afdoende op dit punt, terwijl verzoeker net een bijzonder belastende beslissing krijgt opgelegd (met name de categorie van meer dan vijf jaar met zelfs een duurtijd van tien jaar, het dubbele). Dit vereist net een (veel) strengere en dus uitgebreidere motiveringsverplichting.

De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook extensief te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van tien jaar, berust.

Hierdoor schendt verweerder de formele motiveringsverplichting.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, terwijl in casu een inreisverbod van maar liefst tien jaar wordt opgelegd.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.6 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen opdeling bevat in de motivering rond de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, enerzijds, en in de motivering rond de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd, anderzijds, zodat deze verwarrend en onduidelijk voorkomt.

Niettemin, in de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 13.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.”* Uit de verwijderingsbeslissing van 13 februari 2020 blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omwille van een risico op onderduiken. Uit samenlezing van de verwijderingsbeslissing en het bestreden inreisverbod waarmee deze gepaard gaat, blijkt op afdoende wijze dat *in casu* verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat hem geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Dit wordt op zich door verzoeker niet betwist. Zijn kritiek richt zich immers geheel op de motivering inzake het bepalen van een duurtijd van 10 jaar. Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen *in casu* niet blijkt noch wordt aangevoerd door verzoeker.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Evenwel moet, overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod worden vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In de voorliggende zaak werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verwerende partij dient dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 10 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In casu wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk gespecificeerd dat, met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, een termijn van tien jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“Op 29.09.2009 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en op 30.11.2009 werd u door de Jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling ‘De Markt’ te Mol. Bij vonnis van 09.06.2010 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en met voorbedacht, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. U werd op 01.07.2010 opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg en u werd op 06.09.2010 door de Jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling ‘De Markt’ te Mol. Op 15.01.2011 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als

minderjarige en u werd op 20.01.2011 door de jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'Campus De Hutten' in Mol. Bij vonnis van 18.05.2011 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst (herziening van het vonnis van 09.06.2010) voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was. U werd op 11.12.2011 opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige. Op 05.01.2012 werd de maatregel ingetrokken en werd u vrijgesteld. Op 16.01.2012 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en u werd op 16.03.2012 door de jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Hutten' te Mol. Bij vonnis van 20.12.2013 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd een maatregel van berisping genomen voor de feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht, met gebruikmaking van weerloosmakende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild gevolg, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.12.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende tegen agenten van de openbare macht; aan een verboden wapen voorhanden gehad of gedragen te hebben; aan diefstal; aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht. Deze feiten pleegde u tussen 11.07.2013 en 24.04.2014. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 07.05.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2013 en 06.11.2013.

Sinds zeer jonge leeftijd beging u steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werden plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven. De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij u geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde. In groep overviel u talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. U hield geen rekening met het

veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U ging totaal voorbij aan het feit dat uw slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. U ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaftte hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in uw verblijfplaats. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden. Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Turnhout betekend. Op 02.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 13.11.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek. Verder liep u na de beëindiging van uw verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Uw gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden. U zit momenteel in de gevangenis van Turnhout. U zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straf op 14.02.2020. Een overname door de Dienst Vreemdelingenzaken is mogelijk sinds 14.08.2019 (vanaf 6 maanden voor strafeinde)."

De gemachtigde oordeelt op grond van voormelde motieven dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Hij wijst op het herhalend karakter van de feiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, het gebrek aan normbesef en het recidivegevaar doordat er tot op heden geen gedragsverbetering is. Daarnaast blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat er ook rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn partner, dochter, ouders, broer en zussen.

De Raad herhaalt verder dat de discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod wel een nauwgezette motiveringsplicht impliceert, maar niet betekent dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De uitgebreide motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een duurtijd van tien jaar en waarom deze duurtijd proportioneel zou zijn. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden en concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op tien jaar te bepalen. Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur ervan voor de termijn van tien jaar is voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Waar verzoeker nog kritiek uit op het feit dat de motivering identiek zou zijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2020 laat hij na aan te tonen dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde elementen of dat de

motivering foutief zou zijn. De kritiek is niet dienstig, nu de verwerende partij voor de motivering van het inreisverbod zich mag baseren op de motieven reeds opgenomen in het bevel van 13 februari 2020.

Verzoeker beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, wat overigens wordt bevestigd doordat hij in zijn verdere betoog inhoudelijke kritiek uit. Een schending van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 11 richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. In een vierde middel formuleert verzoeker onderstaande kritiek op de bestreden beslissing, zonder evenwel de exacte motieven te kennen die de gemachtigde heeft gehanteerd bij het opleggen van een inreisverbod met de specifieke duurtijd van tien jaar (gelet op de miskenning van de formele motiveringsverplichting; zie het eerste middel).

2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit

te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: “Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

3. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de mate dat hieruit moet worden afgeleid dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel (evenredig) zou zijn. De verzoekende partij wijst in het bijzonder op de beslissing tot de bepaling van de termijn van het inreisverbod op tien jaar, hetgeen een bijzonder lange periode is.

Hoewel verzoeker niet betwist dat de feiten die hij in het verleden gesteld heeft, zeer laakbaar zijn, dient vastgesteld te worden dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van de misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van ‘ernstige reden van openbare orde’ kunnen vallen (het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750).

Bovendien vereist de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Verweerder dient voorts rekening te houden met onder meer de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien.

Dit is in casu geenszins het geval, minstens werd dit onzorgvuldig beoordeeld door verweerder.

Verzoeker heeft sinds 24.04.2014 geen enkel strafbaar feit meer gepleegd. Aldus kent verzoeker reeds een periode van bijna zes jaar waarin hij goed gedrag vertoont en waarvan hij ruim 3 jaar buiten de gevangensmuren vertoefde. Verzoeker zou normaal worden vrijgesteld bij het verstrijken van zijn straf op 14.02.2020, doch hij werd door verweerder overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. In de bestreden beslissing wordt dit gegeven niet betwist.

Volgens verweerder zou uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komen waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker in de toekomst dergelijk gedrag zal herhalen ("U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het u niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitieassistent", stuk 1). Verzoeker betwist dit oordeel.

Verzoeker kwam op jonge leeftijd met zijn gezin (moeder, broer en twee zussen) naar België toe om zich te voegen bij hun vader die reeds in België woonachtig was (op 5 februari 2006). Via zijn moeder werd een aanvraag ingediend voor verzoeker op 7 maart 2006. Verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister op 17 augustus 2006. Verzoeker verblijft derhalve sinds 5 februari 2006 onafgebroken in België. Verzoeker liep school in België en spreekt perfect Nederlands.

Voor zijn detentie een aanvang nam, was verzoeker tot 26.06.2015 tewerkgesteld bij Manus via art. 60 van het OCMW. Dit betrof een "buurt- en doorstroombedrijf" dat zich toespitst op de schoonmaak en groendienstsector, en mensen met een achterstand op de arbeidsmarkt via een individueel traject probeert toe te leiden naar het reguliere arbeidscircuit. Hij volgde eveneens gedurende 6 weken een opleiding via. Hij was geslaagd maar kon de vervolgopleiding van 6 maanden als elektricien niet volgen omwille van zijn aanhouding op 28.4.2016 voor feiten gepleegd 3 jaar eerder, tussen 01.01.2013 en 06.11.2013. Betrokkene was daarna ruim 1 jaar gedetineerd: van 28.04.2016 tot 03.07.2017. Zijn detentie verliep zonder problemen. Van 03.07.2017 tot 11.07.2018 vertoefde betrokkene onder elektronisch toezicht.

Tijdens zijn ET volgde verzoeker een begeleiding bij U-Turn evenals een opleiding bij van 04.07.2017 tot 22.08.2017 en van 13.11.2017 tot 08.06.2018. Beiden kenden een positief verloop. Uit de verslaggeving uitgaande blijkt dat: - verzoeker het moeilijk heeft met feedback/kritiek, doch dat hij hieraan werkt en al enorm is vooruit gegaan op dit vlak; - verzoeker licht ontvlambaar is, maar erin slaagt zich te beheersen; - verzoeker veel initiatief nam om werk te vinden en er zelf in geslaagd is om een duurzame tewerkstelling te vinden; - hij weinig werkervaring had om op terug te vallen en een lange periode van werkloosheid achter de rug had. Maar hij was vastberaden om snel te kunnen werken. Zijn jobdoelwit was zeer ruim en hij stelde zich flexibel op. Uit het eindeverslag blijkt dat verzoeker verder in positieve zin evolueert: "start de opleiding op een heel positieve en mature manier op. We merken een groot verschil met de 1ste opstart. Geeft een veel rustigere indruk. Stelt duidelijke prioriteiten met toekomstvisie (gezin en financiële situatie staan centraal)."

Verzoeker oefende tussendoor ook stages uit. Beide stages werden eveneens positief geëvalueerd. Verzoeker vatte begin juni 2018 het idee op om samen met zijn toenmalige partner een snackbar te openen, ver weg van zijn oude criminogene omgeving, zodat zij samen met hun dochter als gezin echt een nieuwe start konden maken.

Op 28.05.2018 (na circa 11 maanden ET) werd er door het parket echter een vordering tot herroeping/herziening/schorsing neergelegd wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de nieuwe justitieassistenten en werden er regelmatig uurovertredingen gemeld door het VCET. Dit laatste was echter te wijten aan overwerk of problemen met het openbaar vervoer. Zo lang verzoeker niet werkte, had hij ook geen uurovertredingen.

Verzoeker werd immers vaak op het laatste moment gevraagd om over te werken, wanneer hij dit niet zou doen zou hij zijn werk verliezen. Hij werd telkens voor een dilemma geplaatst gezien hij zijn uren niet meer kon aanpassen: een uurovertreding begaan of zijn werk verliezen... Verzoeker dient n.a.v. deze vordering te verschijnen op de zitting van de SURB d.d. 12.06.18. Ter zitting werd evenwel formeel vastgesteld: dat er enige verbetering blijkt te zijn gekomen in het naleven van deze voorwaarden. Doch gezien er een aantal onduidelijkheden bestonden betreffende de tewerkstelling van verzoeker in de snackbar van zijn partner, werd zijn zaak verdaagd naar de zitting van 05.07.18 van de SURB teneinde dit uit te klaren. De kamer van de SURB die zetelde op 05.07.18 betrof evenwel een vakantiekamer met een volledige andere samenstelling dan de kamer van 12.06.18. Zowel de voorzitter, bijzitters, parket als de directeur van de gevangenis betroffen andere personen. Ter zitting bleek dat de voorzitter niet akkoord was met de tewerkstelling van betrokkene in de snackbar van zijn partner omdat deze tewerkstelling volgens de voorzitter oncontroleerbaar was gezien hij deze snackbar samen met zijn partner wou uitbaten. De voorzitter wenste dat verzoeker een tewerkstelling zocht waar er geen banden waren met de werkgever. Bij vonnis d.d. 11.07.18 van deze vakantiekamer werd het ET van verzoeker geschorst. Er werden hem wel uitgaansvergunningen toegekend om een nieuwe controleerbare tewerkstelling uit te werken. Gezien er evenwel reeds heel wat investeringen werden gedaan door verzoeker en diens toenmalige partner in deze zaak, verkoos verzoeker deze zaak eerst stop te zetten i.p.v. zijn kersverse gezin met een schuldenberg achter te laten. Daar verzoeker zich niet terug aanmeldde in de gevangenis werd zijn ET door de SURB herroepen op 10.08.18. Aldus genoot verzoeker ruim 1 jaar elektronisch toezicht.

4. Uit bovenstaande gegevens blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker sinds medio 2014 wel degelijk het rechte pad is ingeslagen. Hij wenst een goede en verantwoordelijke huisvader te zijn die enkel handelt in het belang van zijn gezin en voor wie zijn toenmalige partner en dochter op de eerste plaats komen. Daarom ook dat verzoeker een snackbar wenste te openen samen met zijn partner, ver weg van zijn oude criminele milieu. Dat dit een proces is dat met vallen en opstaan verloopt is evident. Doch verzoeker heeft geen strafbare feiten meer gepleegd. Integendeel hij werd positief geëvalueerd, op zijn stages en U-Turn.

Uit bovenstaande gegevens die zich in het dossier van betrokkene bevinden en waarvan de overheid aldus kennis had kunnen nemen indien zij haar onderzoek zorgvuldig had gevoerd, kan dan ook niet in alle redelijkheid besloten worden dat:

- de gedragingen van verzoeker getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden;
- verzoeker geen lessen zou trekken uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem werden opgelegd en de waarschuwingen die aan hem gegeven werden.
- het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dergelijke conclusies staan haaks op de gegevens in het dossier van betrokkene. Verweerder heeft in casu de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld en is aldus onredelijk tot haar besluit gekomen.

In de bestreden beslissing wordt hierom onvoldoende rekening gehouden met de ommekeer in het leven van verzoeker. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging) werd dan ook geen afdoende rekening gehouden met:

- het gegeven dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van bovenstaande misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kunnen vallen;
- verzoeker al 13 jaar in België verblijft en dus al langer in België is dan hij in Marokko woonde;
- verzoeker bijna 6 jaar geen strafbare feiten meer gepleegd heeft en zich tijdens deze periode wel degelijk herpakt heeft,
- verzoeker verbleef op deze 6 jaar circa 3 jaar in de gevangenis, zodat de redenering van verweerder dan ook niet opgaat dat verzoeker geen feiten pleegde tijdens die 6 jaren omdat hij opgesloten was, verzoeker was immers op die 6 jaar, 3 jaar en dus het merendeel buiten;
- verzoeker al zijn sociale, culturele en familiebanden heeft in België en geen banden meer heeft met Marokko. Zowel de moeder van zijn dochter als dochter verblijven in België en hebben de Belgische nationaliteit. Ook zijn familie (moeder, broer en zussen) woont in België.

Verzoeker beseft wel degelijk dat zijn gedrag en feiten die hij in het verleden gesteld heeft onaanvaardbaar zijn. Hij lijkt in zijn pubertijd in een antisociale context te zijn opgegroeid en binnen deze context te zijn overgegaan tot strafbare feiten, soms met ernstige gevolgen. Verzoeker heeft

schuldbesef en wenste zijn leven over een andere boeg te gooien. Zijn relatie met de moeder van zijn dochter (sinds 2014) en diens gezin, motiveerden hem om het juiste pad te kiezen. Doch hij erkent dat hij in het verleden grote fouten heeft begaan. Hij heeft hiervan diepe spijt en wil zijn oprechte verontschuldiging hiervoor aanbieden. Doch hij is sinds een aantal jaren wel degelijk tot de jaren van verstand gekomen. Wetenschappelijk onderzoek wijst trouwens ook uit dat de leeftijd der volwassenheid in de praktijk pas aanvangt op 23 jaar en niet op 18 jaar. Bovendien werden de laatste feiten door verzoeker gepleegd tussen 11.07.2013 en 24.04.2014, hetzij 4 jaar geleden en heeft verzoeker sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld. Verzoeker had sinds 07.07.2014 een duurzame relatie met Y. V. en heeft sinds (...)2017 ook een dochtertje, R. met haar. Sinds 24.04.2014 heeft hij geen strafbare feiten meer gepleegd.

5. Omwille van bovenvermelde redenen betwist verzoeker de bestreden beslissing, in het bijzonder inzake de beslissing van de zeer lange duurtijd van tien jaar voor het inreisverbod.

De gemachtigde is er immers toe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

2.8 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel stelt in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (*“gaat gepaard”*). Verzoeker betwist niet dat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, waardoor er *in casu* grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Zoals verzoeker zelf ook reeds aangeeft, dient vervolgens overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verweerder heeft in het geval van verzoeker een duur van tien jaar voor het inreisverbod proportioneel geacht omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Verzoeker betwist de vaststelling dat hij een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Hij verwijst naar het arrest Zh. en O. van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13) en betoogt dat bij deze vaststelling geen zorgvuldig en individueel onderzoek heeft plaatsgevonden.

De Raad merkt op dat verweerder inderdaad eenzelfde vaststelling heeft gedaan dat verzoeker door zijn gedrag een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde zowel om te besluiten dat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan als om te besluiten dat een termijn van het inreisverbod van tien jaar proportioneel is.

De Raad verwijst naar de volgende beoordeling die inzake het betoog van verzoeker reeds werd doorgevoerd wat de verwijderingsmaatregel betreft, in het arrest nr. 238 573 van 14 juli 2020:

“Verzoeker betoogt dat hij niet veroordeeld werd tot een van de misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van ‘ernstige reden van openbare orde’ kunnen vallen. Bovendien vereist de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Verzoeker meent dat dit niet zorgvuldig is onderzocht. Verzoeker wijst erop dat hij sinds 24 april 2014 geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd. Sinds 6 jaar vertoont hij goed gedrag, waarvan hij ruim 3 jaar buiten de gevangenismuren vertoefde.

De Raad leest in de bestreden beslissing vooreerst tal van plaatsingen, opsluitingen en veroordelingen, die hij niet betwist. De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De gemachtigde oordeelde dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving om de volgende redenen: “Sinds zeer jonge leeftijd beging u steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw

gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werden plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven.

De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij u geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde. In groep overviel u talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U ging totaal voorbij aan het feit dat uw slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. U ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaftte hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in uw verblijfplaats. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden.”

In de bestreden beslissing wordt vervolgens met betrekking tot zijn actueel gedrag bijkomend gemotiveerd: “In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, stelde uw advocate dat u schuldbesef heeft en dat u uw leven over een andere boeg wenst te gooien. Uw relatie met Y. V. motiveerde u om het juiste pad te kiezen en sinds een aantal jaren zou u weldegelijk tot de jaren van verstand gekomen zijn. Uw advocate wees er op dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, gepleegd werden tussen 11.07.2013 en 24.04.2014 en dat u sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld heeft. U zou zich volledig op eigen initiatief herpak hebben en tracht uw eigen toekomst en die van uw gezin uit te bouwen. Ingevolge uw positief detentiegedrag kreeg u uitgangen en later ook penitentiair verlof toegekend, uiteindelijk werd u op 03.07.2017 zelfs elektronisch toezicht toegekend. U zou in staat zijn om uw valkuilen te herkennen en toonde u gemotiveerd om uw leven op een constructieve manier opnieuw op te nemen. U gaf Meester D.R. een volwassen en verantwoordelijke indruk en zij vond dat er op geen enkele manier rekening gehouden werd met deze ommekeer in uw leven.

Kort nadat uw raadvrouw het verzoekschrift schreef, bewees u echter dat u dan toch niet tot de jaren van verstand gekomen was en dat mevrouw V. u blijkbaar niet langer kon motiveren om het juiste pad te kiezen. Hoewel u ervoor had kunnen kiezen alle aan u opgelegde voorwaarden nauwkeurig te (blijven) respecteren om te bewijzen dat u weldegelijk uw leven over een ander boeg wenst te gooien, zag het Openbaar Ministerie zich genoodzaakt uw elektronisch toezicht te laten herroepen wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de justitieassistent, was u niet altijd bereikbaar voor de justitieassistent, liet u na haar tijdig op de hoogte te houden van veranderingen in uw levenssituatie en werden beloofde attesten niet tijdig bezorgd. Bovendien werden er reeds van bij de aanvang van het elektronisch toezicht talloze uurroosterovertredingen gemeld door het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET), waarbij u dan niet bereikbaar was voor de justitieassistent en het VCET. U werd er meermaals over aangesproken door de justitieassistent maar er kwam geen verbetering.

Ter zitting van 12.06.2018 rees er veel onduidelijkheid wat uw tewerkstelling/dagbezigheid betrof, reden waarom de zaak in voortzetting werd geplaatst naar de zitting van 05.07.2018. De rechtbank stelde toen vast dat er opnieuw ongerijmdheden waren in uw verhaal. U slaagde er niet in om de voorwaarden en afspraken correct na te leven, u deed uw zin en was vaak onbereikbaar voor het VCET. Het elektronisch toezicht werd geschorst bij vonnis d.d. 11.07.2018 en er werden u uitgangsvergunningen toegekend om op zoek te gaan naar een controleerbare tewerkstelling. De rechtbank stelde echter vast dat u op 11.07.2018 de benen nam en dat u zich niet meer aanmeldde en ging op 10.08.2018 over tot de herroeping van uw elektronisch toezicht. U verscheen zelf niet op de zitting, nog een indicatie dat het u allemaal nog steeds niet boeit. U was spoorloos tot 12.08.2018.

U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het u niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitieassistent. U blijft liever uw eigen zin doen dan u te conformeren aan de geldende regels en effectief te werken aan uw toekomst en die van uw gezin. Het risico dat u weer zou vervallen in uw criminele verleden kan absoluut niet uitgesloten worden. Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de

waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Turnhout betekend. Op 02.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 13.11.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek.

Verder liep u na de beëindiging van uw verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Uw gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden."

Verzoeker weerlegt deze motieven niet door te verwijzen naar het feit dat hij sinds 5 februari 2006 onafgebroken in België woont, tewerkgesteld was tot 26 juni 2015 via artikel 60 van het OCMW en gedurende 6 weken een opleiding volgde waarvoor hij geslaagd was. Het feit dat verzoeker een begeleiding bij U-Turn en 2 opleidingen volgde tijdens zijn elektronisch toezicht van 3 juli 2017 tot 11 juli 2018 doet evenmin afbreuk aan voormelde motieven. Het feit dat verzoeker samen met zijn toenmalige partner een snackbar opende en dat de kamer van de SURB een 'vakantiekamer' was verklaart evenmin dat verzoeker op 11 juli 2018 "de benen nam" en zich niet meer aanmeldde waardoor op 10 augustus 2018 het elektronisch toezicht werd opgeheven. Verzoeker verscheen niet op de zitting en was spoorloos tot 12 augustus 2018. Verzoeker gaat ook volledig voorbij aan het volgend motief in de beslissing: "Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek. Verder liep u na de beëindiging van uw verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Uw gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden." In weerwil van verzoekers betoog blijkt bijgevolg niet dat hij lessen zou hebben getrokken uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem werden opgelegd en de waarschuwingen die aan hem werden gegeven, nu verzoeker het afgelopen jaar diende te worden overgeplaatst naar de hulpgevangenis te Leuven en vervolgens te Turnhout om veiligheidsredenen, nog verschillende tuchtwaarschuwingen opliep en in afzondering diende te worden geplaatst. Het oordeel van de gemachtigde dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven rechtvaardigt door het verplicht verlaten van het grondgebied, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing en weerlegt de motieven niet door de loutere bewering dat hij schuldbesef heeft, diepe spijt heeft van de in het verleden begane fouten en zijn leven over een andere boeg wenst te gooien."

Rekening houdende met deze reeds gedane vaststellingen kan ook in de voorliggende zaak worden geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat, bij de beoordeling van het reëel en actueel risico voor de openbare orde, enig concreet en relevant gegeven dat van invloed kon zijn op de beoordeling ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de beoordeling hieromtrent niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling of miskennis van de geldende wetbepalingen wordt evenmin aangetoond. Aan de hand van verzoekers uiteenzetting blijkt niet dat het evenredigheidsbeginsel in de terugkeerprocedure niet werd gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker geeft zelf aan dat het door hem ingeroepen artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn is omgezet in de Belgische rechtsorde in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C- 141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op de voormelde bepaling van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9 In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, Rome, 25 maart 1957 (VWEU), van de artikelen 3, 5, 6, 7, 9, 18, 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: IVRK), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven (“Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM)” en een beschermingswaardig privéleven (“Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven).

2. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod (10 jaar), geen correcte belangenafweging uitgevoerd t.a.v. onder meer artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er in

het bijzonder op dat verzoeker gedurende een periode van tien jaar zou worden gescheiden van zijn dochter en familie. Hierdoor schendt de gemachtigde deze bepalingen (zie ook verder hieronder).

Verweerder gaat helemaal voorbij aan het gegeven dat verzoeker de eerste 8 levensmaanden dag en nacht bij R. was tijdens zijn ET en hij haar samen met Y. V. heeft groot gebracht. Verweerder gaat dan ook helemaal voorbij aan de innige band die bestaat tussen vader en kind. Nochtans is België verdragspartij bij het Kinderrechtenverdrag, dat ook aan minderjarigen onmiskenbaar rechten verleent, wanneer een beslissing wordt genomen die hen nadeel bezorgt.

Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5). Ook artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Verder stelt het Kinderrechtenverdrag in:

- artikel 6, 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.
- Artikel 7, 1. Het kind ... heeft vanaf de geboorte ...het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.
- Artikel 9, 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.
- Artikel 18, 1. De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.
- Artikel 27, 1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.
- 2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind.
- 3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting.

Het Kinderrechtenverdrag maakt deel uit van de Belgische rechtsorde en gaat verder dan art. 8 EVRM. Het verdrag stelt voorop dat kinderen bij hun ouders horen. Scheiding van beide, gezien de kwetsbare positie van kinderen, kan alleen als dit in hun belang is.

Bij alle maatregelen die kinderen betreffen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Het Kinderrechtenverdrag hecht veel belang aan het recht van kinderen om door beide ouders opgevoed te worden. Een andere beslissing kan maar indien deze in het belang van het kind zou zijn. De bestreden beslissing schendt duidelijk art. 18 van het Kinderrechtenverdrag. Er is onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing heeft voor R., de dochter van verzoeker. R. zal van haar vader gescheiden zijn en zij zal gelet op de grote afstand tussen Marokko en België hem slechts heel af en toe kunnen bezoeken. Bovendien betreft de bestreden beslissing in deze een inreisverbod met een duurtijd van tien jaar.

Dit is in strijd met de artikelen 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag.

Het aangehaalde alternatief in de bestreden beslissing, met name dat zowel de moeder als de dochter van verzoeker hem volgen naar Marokko, is onrealistisch en schendt de belangen van zowel de moeder als de minderjarige.

Noch de moeder, noch de minderjarige hebben enige band met Marokko. R. wordt in het Nederlands opgevoegd. Ook Y. V. is Nederlandstalig en spreekt geen Arabisch. Zij verbleef haar gehele leven in België (Deurne) en heeft de Belgische nationaliteit. Artikel 20, lid 1, VWEU stelt bovendien het Unieburgerschap in en bepaalt dat “eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit”, Unieburger is. Krachtens artikel 20, lid 2, onder a), VWEU genieten Unieburgers “het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven”. Dit recht zou aan de moeder en de minderjarige worden ontnomen bij een verplichte verhuis naar Marokko, een land waarmee zij geen binding hebben. Hiermee wordt geen rekening gehouden door verweerder.

Het gehanteerde criterium door de gemachtigde in de bestreden beslissing, met name of er sprake zou zijn van “onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen” (stuk 1), beantwoordt bovendien niet aan bovenvermelde wettelijke bepalingen. Het belang van de minderjarige dient immers te primeren, net als de opvoeding door beide ouders. Dit vormt kennelijk niet het uitgangspunt van de gemachtigde, terwijl dit wettelijk vereist is.

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner-criterium merkt verzoeker bovendien op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136). In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Verzoeker voedt zijn dochter samen met de moeder, Y. V., op. De betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding van diens dochter is zeer groot. Verzoeker was aanwezig bij haar geboorte en voedde haar gedurende de eerste 8 maanden samen met Yasmine Voet dag en nacht op. Indien de dochter van verzoeker slechts af en toe op bezoek komt, kan verzoeker geen grote rol spelen in de opvoeding van zijn dochter.

Een einde stellen aan de hechte band tussen vader en kind, zoals die op vandaag bestaat, is in strijd met het Kinderrechtenverdrag. Bovendien treft de dochter van verzoeker inzake geen enkele fout en dient ten aanzien van haar dan ook gehandeld te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en dient haar belang te primeren. In de bestreden beslissing blijkt echter niet dat dit belang weldegelijk primeert.

Verzoeker wijst er tot slot nog op dat zijn familie zich in België bevindt, het land waar hij tevens sinds 2006 verblijft. Zowel de moeder, vader, broer als twee zussen verblijven in België. Dit wordt niet betwist door de gemachtigde, doch vervolgens wordt door de gemachtigde onvoldoende erkend dat hieruit blijkt dat verzoeker geen banden meer heeft met Marokko, minstens dat hij niet kan terugvallen op een familiaal netwerk in Marokko.

De motieven in de bestreden beslissing verantwoorden derhalve niet dat verzoeker zou worden onderworpen aan een inreisverbod met een duurtijd van tien jaar.

3. De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 20 VWEU en artikel 7 en 24 Handvest evenals de artikelen 3, 5, 6, 7, 9, 18 en 27 IVRK evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.10 Verzoeker verwijst naar zijn partner en kind en meent dat er geen correcte belangenafweging is uitgevoerd, nu hij gedurende een periode van tien jaar gescheiden zal worden van zijn dochter en familie.

Uit de lezing van het inreisverbod kan worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de familieleden van verzoeker in België en uitgebreid heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij heeft deze elementen afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en hierover uitgebreid gemotiveerd in het kader van een belangenafweging.

De Raad verwijst naar de volgende beoordeling die inzake het betoog van verzoeker reeds werd doorgevoerd wat de verwijderingsmaatregel betreft, in het arrest nr. 238 573 van 14 juli 2020:

“Verzoeker verwijst vervolgens naar zijn duurzame relatie sinds 7 juli 2014 met Y.V. en zijn dochter geboren op (...) 2017. Hij benadrukt dat hij de eerste 8 maanden na de geboorte dag en nacht bij zijn dochter heeft doorgebracht en hierdoor een innige band heeft met zijn dochter. Hij benadrukt tevens dat ingevolge artikel 24 van het Handvest en de artikelen 6.2, 7.1, 9.1, 18.1, 27.1 van het IVRK de belangen van het kind prioriteit hebben bij het nemen van een beslissing. Verzoeker meent dat dit niet of onvoldoende is gebeurd, nu zijn dochter van hem gescheiden wordt en hem slechts af en toe zal kunnen bezoeken. Verzoeker meent bovendien dat het onrealistisch is dat moeder en kind hem zouden volgen naar Marokko aangezien zij beiden geen enkele band hebben met Marokko, de Belgische nationaliteit hebben, geen Arabisch spreken en heel hun leven in België verblijven.

De Raad herhaalt dat waar verzoeker opnieuw uitgebreid verwijst en citeert uit Europese rechtspraak dit in casu niet dienstig is aangezien de bestreden beslissing geen beëindiging van zijn verblijf betreft. Verder leest de Raad, in weerwil van verzoekers betoog, dat de gemachtigde weldegelijk een uitgebreide belangenafweging heeft gemaakt nu het volgende werd gemotiveerd: “U hebt sinds 07.07.2014 een relatie met V. Y. (geboren te Antwerpen op (...)1997, van Belgische nationaliteit). Jullie hebben samen een dochter: K. R. (geboren te Antwerpen op (...)2017, van Belgische nationaliteit). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven. Het feit dat uw partner en jullie dochter niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is overigens inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hindernissen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat u al jaren een gezin vormt met uw Belgische partner en kind, dat uw partner geboren en getogen is in Deurne en daar ook werkzaam is, dat jullie kind in België geboren werd en in het Nederlands opgevoed wordt aangezien uw partner geen Arabisch spreekt, dat jullie kind in Marokko veel minder kansen zou krijgen, dat uw partner geen moslima is en geen enkele band heeft met Marokko, dat uw partner wel op de hoogte was van uw strafrechtelijk verleden maar niet dat dit mogelijks gevolgen kon hebben op uw verblijfstoestand, dat uw partner het recht, noch de intentie heeft om in Marokko te gaan wonen, dat zij er moeilijk werk zal kunnen vinden en dat zij er gestigmatiseerd zou worden als ongehuwde moeder en dat kinderen verwekt buiten het huwelijk gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden in Marokko.

Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw partner en uw dochter in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de (vermeende) vader van uw partner (T. A., OV nummer: ...) eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft, het lijkt er echter op dat hij na de nietigverklaring van het (schijn)huwelijk dat hij aanging met de moeder van uw partner, van het toneel verdween. De stiefvader van uw partner (M. R., OV nummer ...), die sinds 10.03.2007 gehuwd is met de moeder van uw partner, heeft eveneens de Marokkaanse nationaliteit.

Het is dan ook niet onredelijk om, ondanks dat uw advocate het tegendeel beweert, te veronderstellen dat de Marokkaanse cultuur/gewoonten uw partner niet volledig vreemd zijn. Bovendien zou zij via haar stiefvader en diens familie in Marokko eventueel ook enige hulp kunnen krijgen om zich voor te bereiden

op, of aan te passen aan, een leven in Marokko. De taal zou uw partner, met uw hulp, kunnen leren. Eventueel spreekt zij al (een beetje) Frans en kan zij zich (tijdelijk) in het Frans behelpen in Marokko. Inmiddels is uw partner niet langer werkzaam bij het OCMW van Antwerpen, zij heeft een eigen snackbar "(...)" in Maasmechelen gehad. Er werden geen stukken aangebracht m.b.t. haar eventueel huidige job. Uit niks blijkt dat mevrouw, met uw hulp, een dergelijke zaak niet zou kunnen opstarten in Marokko, evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zij onmogelijk werk in dienst van een werkgever zou kunnen vinden in Marokko. Uw partner zou besloten hebben haar diploma middelbaar onderwijs nog te behalen en zou opnieuw beginnen studeren zijn. Uit niks blijkt dat zij effectief studeert en dat ze deze studies niet van op afstand kan volgen. Indien uw partner vreest gestigmatiseerd te worden als ongehuwde moeder en dat haar dochter om diezelfde reden gediscrimineerd zou worden, zou zij ervoor kunnen opteren een (religieus) huwelijk met u af te sluiten voor haar vertrek. Bovendien blijkt uit niks dat in Marokko geweten is dat jullie niet (religieus) gehuwd zijn, noch dat uw partner en dochter om die reden daadwerkelijk ernstige problemen zouden kennen. Het gegeven dat uw echtgenote geen moslima is, is evenmin een onoverkomelijke hinderpaal. Om zich (tijdelijk) in Marokko te vestigen is het moslim-zijn geen vereiste. Er liggen thans geen stukken voor dat uw partner in het verleden ooit een aanvraag deed om recht op verblijf in Marokko te bekomen en dat haar dit geweigerd werd.

Jullie dochter is nog zeer jong, over het algemeen kunnen kleine kinderen zich makkelijker aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij zou de taal zeer snel kunnen oppikken, ook al wordt zij nu in het Nederlands opgevoed. De bewering dat uw dochter minder kansen zou krijgen in Marokko, is niet meer dan dat: een bewering. Uit geen enkel voorgelegd stuk blijkt dat zij effectief minder kansen zou krijgen in Marokko. Marokko heeft het merendeel van de internationale verdragen en protocollen op het gebied van kinderrechten en mensenrechten ondertekend, aangenomen en geratificeerd. Uw dochter is momenteel nog niet schoolplichtig en er liggen geen stukken voor dat zij, of uw partner, medische problemen zouden hebben waardoor reizen en/of het zich vestigen in Marokko onmogelijk is."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het onrealistisch is voor moeder en kind om hem te volgen naar Marokko nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de vader en stiefvader van verzoekers partner de Marokkaanse nationaliteit hebben. Het is niet kennelijk onredelijk om hieruit af te leiden dat de Marokkaanse cultuur/gewoonten aan zijn partner niet volledig vreemd zijn. De taal kan zij met verzoekers hulp leren en zij kan eventueel een snackbar opstarten in Marokko, zoals zij heeft geprobeerd in België. Verzoeker weerlegt de motieven niet met het loutere betoog dat zijn partner geen enkele band heeft met Marokko, de Belgische nationaliteit heeft, geen Arabisch spreekt en heel haar leven in België verblijft. Nu zijn dochter 2,5 jaar is en niet schoolplicht, is het evenmin kennelijk onredelijk te oordelen dat zijn dochter zich omwille van de jonge leeftijd nog makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie en de taal snel kan oppikken. Verzoeker toont niet aan dat zijn dochter effectief minder kansen zou krijgen in Marokko en bijgevolg toont hij niet aan dat het niet in het belang van het kind is om hem, samen met de moeder, te volgen naar Marokko. Verzoeker laat de motivering in de bestreden beslissing onbesproken en toont niet in concreto aan dat er hinderpalen bestaan om het gezinsleven verder te zetten in Marokko.

In weerwil van verzoekers betoog worden zijn partner en dochter ook niet verplicht om hem te vervoegen in Marokko daar waar de gemachtigde in de beslissing motiveert: "Daar uw partner en dochter de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw dochter op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. U had de kans om veel tijd met uw dochter door te brengen toen u onder elektronisch toezicht stond, maar u toonde onvoldoende karakter om u aan de aan u opgelegde voorwaarden te houden zodat u terug moest naar de gevangenis met als gevolg dat u, uw dochter momenteel enkel tijdens de bezoeken kan zien. Een normaal contact met uw dochter blijkt dan ook onvoldoende motivatie voor u om u aan de geldende regels te houden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing))."

Waar verzoeker aanvoert dat hij een grote rol speelt of speelde in de opvoeding van zijn dochter en dit niet meer mogelijk zou zijn indien hij terugkeert naar Marokko wijst de gemachtigde op het feit dat verzoeker zich niet aan de opgelegde voorwaarden hield waardoor het elektronisch toezicht werd ingetrokken en verzoeker zich opnieuw in de gevangenis bevindt. De bestreden beslissing is bijgevolg

niet de oorzaak van het feit dat hij thans 'geen grote rol' mee kan spelen in de opvoeding van zijn dochter doch wel zijn eigen gedrag.

Verzoeker wijst er nog op dat zijn moeder, vader, broer en twee zussen in België verblijven. Hieruit blijkt dat hij geen banden meer heeft met Marokko, minstens niet kan terugvallen op een familiaal netwerk in Marokko.

In dit verband motiveert de bestreden beslissing het volgende:

"De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U bent op de leeftijd van bijna 12 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent momenteel 26 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Op 01.03.2018 ondertekende u een 'arbeidsovereenkomst arbeider bepaalde duur' in de hoedanigheid van maaltijdbezorger. Deze verbintenis begon op 08.03.2018 en nam een einde op 30.04.2018. In uw hoorrecht verklaarde u samen met uw partner een eigen zaak te hebben opgericht "(...)" te Maasmechelen, namelijk een snackbar. Uit DOLSIS blijkt dat u als werknemer bij mevrouw V. was ingeschreven van 08.06.2018 tot en met 23.08.2018 (sinds 12.08.2018 zat u weer in detentie). De vaardigheden die u tijdens uw werk in België en tijdens de gevolgde opleidingen opgepikt hebt, zullen u wellicht van pas komen en zullen uw kansen op de arbeidsmarkt in uw thuisland of elders enkel positief beïnvloeden. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

De gemachtigde wijst er aldus op dat verzoeker 12 jaar was toe hij was aangekomen op het grondgebied. Momenteel is verzoeker 26 jaar oud. De gemachtigde betwist niet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Evenwel kan niet gesteld worden dat verzoeker geen enkele binding meer zou hebben met land van herkomst aangezien verzoeker er een groot deel van zijn leven heeft verbleven en de taal spreekt. Het is evenmin kennelijk onredelijk dat verzoeker wordt geacht sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. De gemachtigde wijst er tenslotte op dat zijn familie hem vanuit België kan ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland, dan wel in een derde land. In weerwil van verzoekers betoog blijkt aldus niet dat de gemachtigde niet of onvoldoende zijn banden met Marokko zou hebben onderzocht of in rekening gebracht. Verzoeker weerlegt de motieven niet door de loutere bewering dat hij "geen banden meer heeft" met Marokko en dat hij niet kan terugvallen op een familiaal netwerk. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het gezins- of privéleven aan te nemen. Verder betwist verzoeker ook niet dat hij met zijn partner, kind en familieleden in België contact kan onderhouden via e-mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn privé- en gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde."

Verzoeker toont verder niet aan dat de concrete belangenafweging die in het kader van artikel 8 van het EVRM, de belangen van het kind en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet werd gemaakt, en dit op basis van de elementen in het administratief dossier, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

Ten slotte wijst de Raad nog op wat in de bestreden beslissing wordt gesteld: "Het staat u bovendien vrij om desgevallend op eerder welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing

van het inreisverbod te vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien u effectief voldoet aan de voorwaarden om opnieuw een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, hoeft onderhavig inreisverbod voor u dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de belangen van het kind blijkt niet. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN